

גיא ברנרד רייכמן: עזבונות: קונסולה

Family Valubles: Pier Table

09.11.24 - 19.09.24

אוצרת: מיה פרנקל טנא

המילה "אב" היא רבת משמעויות המתייחסות לסמכות, סדר ומקור, ומשום כך משמשת כמטאפורה לרציונליות, משמעת, מבנה וכמובן כוח. מהאב המקראי, דרך הפטריארך הרומי, האבות המייסדים ועד למודלים של לאקאן אודות תפקיד האב, הם נחשבים כגילומו של הסדר החברתי. באופן מסורתי, הם זכרים ביולוגיים ולכן גם כפופים לנורמות ולציפיות החברה כמו שירות, הגנה, חינוך ופרנסה. לפי אמות המידה הללו הם צפויים להבטיח את המשכיות המשפחה ובהרחבה, גם את הסדר החברתי, שכן משפחה, על אף היותה יחידה עצמאית, היא מודל לסדר חברתי תקין.

היצירה **שולחן קונסולה (Pier Table)** עוסקת בנושאים של עושר בין־דורי, מעמד, והקשר שלהם לאלימות וטראומה. במשפחות אמידות נהוג להעביר בירושה פריטים יקרי ערך מסוג זה, לעיתים אף לאחר שהמשפחה איבדה את מעמדה, תוארה ועושרה. נכסים אלה משמשים כהוכחה לשרשרת דורות הדוקה של שושלת מפוארת שחלפה. מה שנחבא – או דוהה עם הזמן מחפצים אלו – הם הניצול, ההדרה והאלימות הכרוכים ביצירתם, רכישתם, צבירתם והעברתם לדורות הבאים.

השולחן המוצג בתערוכה עשוי עץ ובטון פולימרי, תערובת של חומר טבעי ומסורתי עם חומר תעשייתי ומודרני, מהדהד את ההנחה ההרסנית שסדרים היררכיים חברתיים הם טבעיים ולא הבנייה תרבותית. בחזיתו מפוסלות דמויות שני ילדים המכוונים אקדחים זה כלפי זה, ושתי נשים – אימהות – מאחור, מתאבלות או בוכות, מושיטות את ידיהן הגרמיות לעבר הילדים ונוגעות בעורפם. האם הן מנחמות את ילדיהן? או מנסות למנוע מהם להרוג ולהיהרג?
הדמויות הן חלק בלתי נפרד ממבנה השולחן. גופן הן הרגליים, והקושרות הן זרועותיהן הפרושות של האימהות, המספקות תמיכה. הילדים, קטנים יותר מאימותיהם, כופים על המשטח העליון זווית תלולה ונוטלים מהשולחן את הפונקציונליות שלו. ואילו האב, נוכח בהיעדרו, מותיר את שאריו להמשיך ולשאת בנטל.

גיא ברנרד רייכמן, 2024

גיא ברנרד רייכמן (1983) חי ועובד בתל אביב-יפו ופריז, בוגר תואר שני באמנויות (M.F.A) מטעם בצלאל אקדמיה לעיצוב ואמנות, ירושלים, בהנחיית ניקולה טרצי ומיכל הלפמן; ותואר ראשון בהיסטוריה וספרות (B.A) מטעם אוניברסיטת תל אביב. מייסד התוכנית Out-of-office לאמנות מבוססת-משך ב-CCA תל אביב-יפו. עבודותיו נכללות באוספים פרטיים בישראל ובעולם.

האמן מבקש להודות לאורי שורץ (נגרות), יניב מלץ (נגרות) ואולג קוקלין (יציקות).
תודה מיוחדת לשאיה חזן, יונתן קנטי גרינשג ולקלרי ועופר רייכמן.